DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 10 czerwca 1938 r.

Nr 16

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

Z MINISTERSTWA SKARBU:

OGŁOSZENIA.

392

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 1 czerwca 1938 r.

o tymczasowym wprowadzeniu w życie postanowień protokołu dodatkowego z dnia 22 kwietnia 1938 r. do protokołu taryfowego między Polską a Estonią z dnia 19 lutego 1938 r.

Na podstawie art. 52 ust. (2) ustawy konstytucyjnej postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Wprowadza się tymczasowo w życie postanowienia podpisanego w Warszawie dnia 22 kwietnia 1938 r. protokołu dodatkowego do protokołu taryfowego między Polską a Estonią z dnia 19 lutego 1938 r.

(2) Tekst wspomnianego protokołu dodatkowego zawarty jest w załączniku do rozporządzenia niniejszego.

Art. 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom: Spraw Zagranicznych, Przemysłu i Handlu, Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie piątego dnia po dniu ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
J. Poniatowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 8 czerwca 1938 r. Nr 39, poz. 327).

Załącznik do rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 czerwca 1938 r. (Dz. Urz. Min. Sk. poz. 392).

Przekład.

PROTOKÓŁ DODATKOWY.

Rząd Rzeczypospolitej Polskiej i Rząd Republiki Estońskiej, pragnąc uzupełnić protokół taryfowy między Polską a Estonią, podpisany dnia 19 lutego 1938 r., zgodziły się na postanowienia następujące:

1) Przy odprawach celnych galalitu pochodzenia estońskiego podpadającego pod poz. 488 p. 2 b. I polskiej taryfy celnej, wprowadzonego do polskiego obszaru celnego i zgłoszonego do odprawy celnej w czasie od 1 stycznia 1937 r. do 31 grudnia 1937 r., dokonanych oraz mających być dokonanymi w ciągu roku 1938, — będzie stosowane cło konwencyjne 100 zł od 100 kg, które, na podstawie postanowień protokołu dodatkowego z 18 lutego 1937 r. do konwencji handlowej i nawigacyjnej pomiędzy Rzecząpospolitą Polską i Republiką Czeskosłowacką z dnia 10 lutego 1934 r., obowiązywało w ciągu roku 1937.

2) Protokół niniejszy, stanowiący część integralną protokołu taryfowego między Polską a Estonią, podpisanego dnia 19 lutego 1938 r., będzie ratyfikowany i dokumenty ratyfikacyjne zostaną wymienione w Tallinnie możliwie najwcześniej.

Wejdzie on w życie 15 dnia po dacie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych i będzie miał ten sam czas trwania co wspomniany protokół taryfowy z 19 lutego 1938 r.

Sporządzono w Warszawie w dwóch egzemplarzach, 22 kwietnia 1938 r.

Szembek *H. Markus*

393

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW KOMUNIKACJI I SKARBU

z dnia 29 kwietnia 1938 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Spraw Zagranicznych, Spraw Wojskowych, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zwalniania od dodatku drogowego i opłat na rzecz Państwowego Funduszu Drogowego olejów mineralnych, spirytusu i benzolu, przeznaczonych do napędu pojazdów mechanicznych przedstawicielstw dyplomatycznych i zawodowych przedstawicielstw konsularnych państw obcych.

Na podstawie art. 25 ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 45, poz. 352) oraz stosownie do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 stycznia 1937 r. w sprawie dodatku drogowego i opłat od materiałów pędnych na rzecz Państwowego Funduszu Drogowego (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 58) w brzmieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 lipca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 450) zarządza się co następuje:

§ 1. Do wprowadzonego rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 12 lipca 1937 r. o zmianie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 stycznia 1937 r. w sprawie dodatku drogowego i opłat od materiałów pędnych na rzecz Państwowego Funduszu Drogowego (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 450), zwolnienia oleju mineralnego od dodatku drogowego oraz spirytusu etylowego (bezwodnego, surowego i innego) i benzolu od opłat na rzecz Państwowego Funduszu Drogowego — na potrzeby przedstawicielstw dyplomatycznych i zawodowych przedstawicielstw konsularnych obcych państw — mają zastosowanie przepisy rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 7 sierpnia 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 61, poz. 482) z następującymi zmianami:

1) W przypadkach sprzedaży posiadaczom książeczek blokowych mieszanki napędowej po tańszej cenie, przedsiębiorca stacji benzynowej przesyła otrzymane odcinki książeczki blokowej do zakładu produkcji mieszanek. Zakład ten sporządza odpis odcinka książeczki blokowej i przedstawia go do poświadczenia urzędnikowi kontroli skarbowej, sprawującemu nadzór nad zakładem. Następnie odcinki książeczki blokowej zakład przesyła do rafinerii lub wolnego składu olejów mineralnych, a odpis pozostawia w zakładzie, na dowód zużycia odpowiedniej ilości spirytusu do produkcji mieszanki napędowej, za zwolnieniem od opłaty drogowej.

2) Przy mieszankach nie zawierających spirytusu zwolnienie przysługuje tylko od przyjętej w § 11 wymienionego wyżej rozporządzenia z dnia 7 sierpnia 1937 r. dla mieszanek napędowych ilości benzyny.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Komunikacji: *Ulrych*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 8 czerwca 1938 r. Nr 39, poz. 328).

394

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 25 maja 1938 r.

o zmianie czasu urzędowania niektórych urzędów i posterunków celnych.

Na podstawie art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządzam co następuje:

§ 1. Czas urzędowania Posterunku Celnego w Henrykowie w okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Poznaniu ustala się w porze letniej (od 1 marca do 30 września) jak następuje:

a) dla ruchu osobowego w poniedziałki i środy od godz. 8 do 12 oraz w soboty od godz. 8 do 12 i od 13 do 17;

b) dla odprawy wywozowej drzewa w środy od godz. 8 do 12 i od 14 do 17, a ponadto w razie potrzeby w dniach i godzinach wyznaczonych dla ruchu osobowego.

Czas urzędowania tegoż Posterunku w porze zimowej (od 1 października do końca lutego) pozostaje bez zmiany.

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie ulega odpowiedniej częściowej zmianie załącznik do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 27 listopada 1934 r. (Monitor Polski Nr 278, poz. 385 — przedruk w Dz. Urz. Min. Sk. Nr 34, poz. 453) w poz. 28 wykazu okręgu Dyrekcji Ceł w Poznaniu, zmienionej częściowo zarządzeniem Ministra Skarbu z dnia 22 czerwca 1937 r. (Monitor Polski Nr 147, poz. 246 — przedruk w Dz. Urz. Min. Sk. Nr 17, poz. 572).

Za Ministra Skarbu:
(—) *Morawski.*
Podsekretarz Stanu.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 2 czerwca 1938 r. Nr 117, poz. 211).

395

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 maja 1938 r.

L. D. I. 2770/2/38

w sprawie wykładni art. 12, 20 i 217 p. k. s.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy), wszystkich urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych oraz do wszystkich dyrekcyj ceł i urzędów celnych.

Na tle przepisów art. 12, 20 i 217 p. k. s. w praktyce powstały następujące wątpliwości:

1) czy należy wliczać należności skarbowe do równowartości z art. 20 p. k. s.,
2) jakie ceny monopolowe mają służyć w myśl art. 12 § 1 p. k. s. za podstawę do oznaczenia wartości tytoniu pochodzenia zagranicznego,
3) na jaki budżet: Ministerstwa Sprawiedliwości czy Ministerstwa Skarbu należy zaliczać orzeczoną przez sąd równowartość przedmiotów występku (art. 20 p. k. s.).

W związku z powyższym Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Przy ustalaniu na podstawie art. 20 p. k. s. równowartości towaru legalnie sprowadzonego z zagranicy, — do ceny tego towaru, stwierdzonej wiarogodną fakturą lub innym dokumentem, należy doliczać ciążące na tym towarze należności skarbowe (celne i inne).

   Z braku zaś takich dokumentów, co z reguły zachodzi w nielegalnym ruchu towarów przez granicę celną, równowartość z art. 20 p. k. s. powinna być ustalona według istniejących na rynku krajowym cen hurtowych danego towaru bez doliczenia do tych cen jakichkolwiek należności ciążących na towarze; istniejące bowiem na rynku krajowym ceny towarów zagranicznych mieszczą już w sobie należności skarbowe.
2) Wartość przedmiotów monopolowych wprowadzonych z zagranicy do kraju, ustala się według cen monopolowych, a jeżeli ceny na niektóre zagraniczne przedmioty nie są podane w cennikach monopolowych, to wówczas należy określić cenę tych przedmiotów w drodze oszacowania ich za pośrednictwem właściwego zakładu monopolowego. Jeżeli zaś zachodzi potrzeba ustalenia równowartości takiego przedmiotu monopolowego, którego w dochodzeniu nie ujęto — wówczas cenę tego przedmiotu określa się w przybliżeniu wg jego jakości (gatunku) stwierdzonej w dochodzeniu.
3) Orzeczoną przez sąd równowartość z art. 20 p. k. s. należy zaliczać na rachunek budżetu Ministerstwa Skarbu. Równowartość bowiem z art. 20 p. k. s. jest odpowiednikiem tej kwoty, którą Skarb Państwa otrzymałby ze sprzedaży przedmiotów występku, gdyby można było orzec przepadek tych przedmiotów. W myśl zaś przepisów art. 217 p. k. s. kwoty ze sprzedaży przedmiotów wpływają na rachunek budżetu Ministerstwa Skarbu niezależnie od tego, czy ich przepadek orzekł sąd lub władza skarbowa.

za Dyrektora Departamentu:
(—) *K. Poths.*
Naczelnik Wydziału.

396

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 maja 1938 r.

L. D. I. 123/2/38

w sprawie przekazywania nagród przyznanych funkcjonariuszom Policji Państwowej.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach i Dyrekcyj Ceł.

Na podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 6 marca 1930 r. o przyznawaniu nagród za przyczynienie się do wykrycia przestępstw skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 188) przyznaje się nagrody za przyczynienie się do wykrycia tych przestępstw również funkcjonariuszom Policji Państwowej.

W celu ujednostajnienia wypłaty tych nagród zarządza się, co następuje:

Na nagrody przyznane funkcjonariuszom Policji Państwowej w ciągu miesiąca kalendarzowego należy sporządzać listy płatnicze w dwóch egzemplarzach z dokładnym podaniem imienia, nazwiska, szarży i przydziału służbowego nagrodzonego oraz notatki w jakiej sprawie przyznano nagrodę.

Jeden egzemplarz listy należy przesłać właściwej Komendzie Wojewódzkiej Policji Państwowej z równoczesnym przekazaniem przyznanych kwot na sumy depozytowe tejże Komendy w kasie właściwego urzędu skarbowego, drugi zaś egzemplarz wspomnianej listy — pozostawić przy dokumentach, stanowiących podstawę asygnowania przyznanych kwot.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Widomski.*

397

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 maja 1938 r.

L. D. I. 2440/2/38

w sprawie zakładania i rozstrzygania środków obrony w postępowaniu karnym skarbowym.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) i wszystkich urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych oraz do wszsytkich dyrekcji ceł i urzędów celnych.

Na tle stosowania przepisów prawa karnego skarbowego powstały w praktyce następujące wątpliwości:

1. jakiej władzy należy składać środki obrony od rozstrzygnięć władz skarbowych,
2. która z władz skarbowych jest uprawniona do odmowy przyjęcia środka obrony, wniesionego po terminie oraz do odrzucenia wniosku o przywrócenie terminu,
3. w jaką formę powinny być ujęte:
   a) odmowa przyjęcia środka obrony złożonego po terminie,
   b) odrzucenie wniosku o przywrócenie uchybionego terminu do założenia środka obrony.

Wobec powstałych wątpliwości Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1. Wszelkie środki obrony przeciw rozstrzygnięciom władz skarbowych (zażalenie, odwołanie, żądanie skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego) oraz wnioski o przywrócenie terminu do wniesienia spóźnionego środka obrony składa się tej władzy, która wydała zaskarżone rozstrzygnięcie (art. 235 § 3, 239 § 2, 298 § 1 p. k. s. oraz art. 347 p. k. s. w związku z art. 640 § 1 k. p. k.).

   W myśl art. 239 § 1 p. k. s. w związku z art. 227 k. p. k. wniosek o przywrócenie terminu powinien być złożony w siedmiodniowym terminem **zawitym** od dnia ustania przeszkody, przy czym **jednocześnie** z tym wnioskiem należy złożyć spóźniony środek obrony.

   Zarówno wniosek o przywrócenie terminu jak i spóźniony środek obrony powinny być złożone na piśmie.

   Ponieważ prawo karne skarbowe nie ustala ani treści ani formy środków obrony i wniosku o przywrócenie terminu, to pod pojęcie takiego wniosku podpadnie każde pisemne oświadczenie strony, wyjaśniające powody uchybienia terminu, przy czym oświadczenie to może być zgłoszone bądź w oddzielnym piśmie, bądź w samym środku obrony, jako składowa jego część.
2. O odmowie przyjęcia wniesionego po terminie zażalenia lub odwołania, nie połączonego z wnioskiem o przywrócenie terminu decyduje ta władza skarbowa, która wydała zaskarżone rozstrzygnięcie (art. 298 p. k. s.).

   Jeżeli jednocześnie ze spóźnionym zażaleniem lub odwołaniem zgłoszono wniosek o przywrócenie terminu — wówczas ma zastosowanie art. 239 § 3 p. k. s.: o ile więc władza skarbowa, która wydała zaskarżone rozstrzygnięcie, uzna wniosek za zasadny, to sama go uwzględnia (w formie postanowienia), a w przeciwnym razie — przesyła wniosek o przywrócenie uchybionego terminu wraz z aktami sprawy do władzy odwoławczej przy sprawozdaniu, w którym oznajmia, czy przychyla się do wniosku, czy też uważa, że należałoby go odrzucić (art. 239 § 3 p. k. s.).

   O odmowie przyjęcia złożonego w spóźnionym terminie **żądania skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego** decyduje zawsze ta władza skarbowa, która wydała zaskarżone orzeczenie (art. 640 k. p. k. w związku z art. 347 p. k. s.), a gdy żądanie skierowania sprawy na drogę sądową połączono **z wnioskiem o przywrócenie terminu** do założenia tego środka obrony, to — w myśl art. 640 § 4 k. p. k. — władza skarbowa nie wydaje w tym przedmiocie żadnej decyzji, lecz przesyła sądowi wniosek w celu jego rozstrzygnięcia.
3. Zarówno odmowa przyjęcia środka obrony złożonego po terminie (zażalenia, odwołania, żądania skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego) jak i odrzucenie wniosku o przywrócenie uchybionego terminu do złożenia zażalenia lub odwołania mają charakter rozstrzygnięć i w myśl art. 232 p. k. s. powinny być wydawane w postaci postanowień.
4. Przeciw wydanym w I instancji postanowieniom, odmawiającym przyjęcia środka odwoławczego lub żądania skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego — służą stronom środki obrony bądź w postaci zażaleń (art. 235 p. k. s.) bądź w formie żądania skierowania sprawy do właściwego sądu w celu rozpatrzenia zasadności odmowy (art. 640 k. p. k. w związku z art. 347 p. k. s.).

   Gdyby natomiast władza skarbowa odwoławcza wydała postanowienie odrzucające **wniosek o przywrócenie ter-**

minu do złożenia zażalenia lub odwołania, to postanowienie takie nie ulega zaskarżeniu, gdyż jest ostateczne (art. 239 § 3 p. k. s.).

W razie zgłoszenia wniosku o przywrócenie terminu do żądania skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego — wniosku tego władza skarbowa nie rozpoznaje, lecz orzeka o nim sąd (por. p. 2).

Jeżeli władza skarbowa odwoławcza, której — w myśl art. 239 p. k. s. — przekazano do rozstrzygnięcia wniosek o przywrócenie terminu do założenia środka odwoławczego, przychyla się do tego wniosku, to swoje rozstrzygnięcie w tym przedmiocie zamieszcza w tekście orzeczenia.

5. Powyższy tryb postępowania należy stosować również wtedy, gdy wniosek o przywrócenie terminu złożono w terminie spóźnionym; i w tym przypadku o wniosku rozstrzyga ostatecznie bądź właściwy sąd, bądź właściwa odwoławcza władza skarbowa.

za Dyrektora Departamentu:
(—) *K. Poths.*
Naczelnik Wydziału

398

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 maja 1938 r.

L. D. III. 5349/4/38

w sprawie ewidencji opłat za upomnienia w postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Wydziału Skarbowego Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego oraz wszystkich Urzędów Skarbowych (Opłat Stemplowych oraz Akcyz i Monopolów).

W związku z postanowieniami instrukcji z dn. 15 czerwca 1937 r. o stosowaniu przepisów o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Monitor Polski Nr 143, poz. 238 i Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 16, poz. 518 z r. 1937) tudzież w związku z zarządzeniem Ministra Skarbu z dnia 17 grudnia 1937 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 33, poz. 931 z r. 1937), Ministerstwo Skarbu ustala następujące zasady prowadzenia ewidencji opłat za upomnienia, przypadających w postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych:

1) Sumy zaległych należności za upomnienia, wyszczególnionych w tytułach wykonawczych, nadesłanych władzy egzekucyjnej przed dniem 1 lipca 1937 r., podlegają zarachowaniu na dochód budżetu Ministerstwa Skarbu — łącznie z należnościami egzekucyjnymi — w dziale 2, § 11 na rachunek Izby Skarbowej (Wydziału Skarbowego).

2) Również na wymieniony tytuł budżetu i na rachunek Izby Skarbowej podlegają zarachowaniu pobrane należności za upomnienia, wystawiane i doręczane przez wierzycieli, objętych zarządzeniem Ministra Skarbu z dnia 17 grudnia r. ub. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 33, poz. 931), tj. przez władze skarbowe, oraz przez Urzędy skarbowe.

3) Opłaty za upomnienia, wystawiane i doręczane przez inne władze i urzędy państwowe, wchodzące do budżetu administracji państwowej, podlegają zarachowaniu na dochód właściwej dla nich części budżetu — w dziale 1, § 8 „Różne dochody".

4) W celu uniknięcia rozbudowy ksiąg dochodów budżetowych i rejestrów karnych, prowadzonych przez władze i urzędy administracji państwowej, szczegółową ewidencję opłat za upomnienia (należności i uiszczenia) będą prowadziły wyłącznie egzekwujące urzędy skarbowe w tytułach wykonawczych. Uiszczenia opłat za upomnienia, dokonane łącznie z należnościami z tytułu podatków i opłat, pobieranych na rachunek egzekwującego urzędu skarbowego, winny być odnotowane nadto w księgach bierczych na kontach płatników wraz z kosztami egzekucyjnymi.

5) Dochodami z tytułu opłat za upomnienia (p. 1, 2 i 3 niniejszego zarządzenia) administrują nadal łącznie z kosztami egzekucyjnymi izby skarbowe (Wydział Skarbowy).

6) Zwrot opłaty za upomnienie zarządza egzekwujący urząd skarbowy razem ze zwrotem kosztów egzekucyjnych; w pozostałych przypadkach władza administrująca przychodem, przy którym pobrano opłatę za upomnienie.

7) Na wpływy, zarachowywane na dział 1 § 8 właściwej części budżetu dochodów będą kasy urzędów skarbowych zakładały dla potrzeb Izby Skarbowej (Wydziału Skarbowego) osobny wykaz szczegółowy, do którego, nie sporządzając not kasowych, mają zapisywać poszczególne kwoty opłat według części budżetu.

8) Pobrane opłaty za upomnienia, wystawiane i doręczane dłużnikom przez obcych wierzycieli, nie wchodzących do budżetu administracji państwowej, winny być przekazywane wierzycielom głównym, względnie wierzycielom zastępczym (np. przy podatku gruntowym z jednostek zbiorowych).

9) Prowadzenie w księdze bierczej B dla podatku gruntowego ewidencji opłat za upomnienia, wystawiane i doręczane przez zarządy gmin, może być dopuszczone tylko w formie adnotacji w przedziałce „uwagi" wzmiankowanej księgi, względnie w ten sposób, by ewiden-

cja tych należności nie była łączona z należnością z tytułu podatku i odsetek.

10) Wymienione w punkcie 3 niniejszego zarządzenia wpływy z opłat za upomnienia będą Izby Skarbowe (Wydział Skarbowy) zestawiały w księdze miesięcznych zestawień dochodów budżetowych według części budżetu, a po upływie okresu budżetowego będą przesyłały właściwym władzom centralnym sprawozdania roczne o dochodach budżetowych na uiszczenia (zrównoważone przypisem) z tytułu opłat za upomnienie, w celu włączenia do swych zestawień dochodów budżetowych.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Nowak.*

399

OKÓLNIK C 142 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 maja 1938 r.

L. D. IV. 7231/1/38

w sprawie przedstawiania do kontroli dokumentów odpraw celnych.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Do § 86 instrukcji manipulacyjnej.

Zauważono, że urzędy celne niejednokrotnie przedstawiają do kontroli dokumenty odpraw celnych (pierwsze egzemplarze zgłoszeń celnych, wyniki rewizji oraz pokwitowania „A" na częściowe uiszczenie należności) w terminie późniejszym, niż to przewiduje § 86 ust. 2 instrukcji manipulacyjnej (Dz. U. Min. Sk. Nr 5, poz. 89 z 1935 r.).

Ponieważ tego rodzaju postępowanie mogłoby, w razie upływu rocznego terminu od dnia uiszczenia należności celnych, spowodować niemożność ściągnięcia ewent. ujawnionych niedoborów celnych (art. art. 121—123 prawa celnego), Ministerstwo Skarbu poleca stosować się ściśle do wyżej powołanego przepisu instrukcji manipulacyjnej.

Gdyby z jakichkolwiek względów nie można było przedłożyć dokumentów odpraw celnych w terminie ustalonym instrukcją manipulacyjną (np. z powodu spraw karnych skarbowych, zażaleń itp.), należy dokumenty te przedstawić do kontroli przynajmniej na dwa miesiące przed upływem rocznego terminu (art. 123 prawa celnego) przy **oddzielnych** sprawozdaniach, w których powinna być wskazana przyczyna zwłoki oraz zaznaczone, z jakich miesięcy (termin uiszczenia należności celnych) pochodzą oddzielnie przedstawione dokumenty. W tym celu winny urzędy celne zażądać we właściwym terminie zwrotu przesłanych innym władzom i urzędom dokumentów odpraw celnych. Gdyby z góry zachodziło przypuszczenie, że zwrot przesłanych innym władzom wgl. urzędom dokumentów nastąpi w takim terminie, który uniemożliwiłby ściągnięcie ewent. ujawnionych niedoborów celnych (np. przy skargach do N. T. A., sprawach karnych-skarbowych rozpatrywanych przez sądy itd.), należy spowodować przedstawienie i skontrolowanie tych dokumentów przez właściwą Dyrekcję Ceł przed przesłaniem dokumentów tym władzom względnie urzędom, co oczywiście musi być dokonane w takim czasie, ażeby nie spowodowało przekroczenia prekluzyjnego terminu, wyznaczonego dla dokonania danej czynności (np. dla przesłania odpowiedzi do N. T. A. na skargę).

p. o. Dyrektora Departamentu:
(—) *Maksymowicz.*

400

OKÓLNIK C 141 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 maja 1938 r.

L. D. IV. 11014/3/38

o zmianie okólnika z dnia 15 lipca 1937 r. L. D. IV. 14692/3/37 w sprawie pobierania osobnych opłat za wykonywanie czynności przez funkcjonariuszów celnych poza miejscem urzędowym lub poza czasem urzędowym oraz za konwojowanie i strzeżenie towarów.

Do

Wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

1) W Okólniku C. 55 Ministerstwa Skarbu z dnia 15 lipca 1937 r. L. D. IV. 14692/3/37 w sprawie pobierania osobnych opłat za wykonywanie czynności przez funkcjonariuszów celnych poza miejscem urzędowym lub poza czasem urzędowym oraz za konwojowanie i strzeżenie towarów (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 18, poz. 632) pkt. 4 ustęp c otrzymuje następujące brzmienie:

„c) opłatę w wysokości 2% przypadającego cła normalnego (autonomicznego), o ile suma tego cła wynosi do 5000 zł — od walców z rozdrobnionej i zespojonej kory drzewa korkowego, służącej do przerobu fabrycznego (poz. 787 z p. 3 tar. cel. przywoz.)".

Ponadto w powołanym wyżej pkt. 4 dodaje się nowy ustęp „d" o następującym brzmieniu:

„d) opłatę w wysokości 2% przypadającego cła normalnego (autonomicznego), bez stosowania stawek minimalnych, jeżeli suma tego cła wynosi do 5000 zł — od skrawków papieru, makulatury, o ile nie podpadają one pod poz. 792 t. c. przywozowej, sprowadzanych przez papiernie do przerobu na tekturę, papier i karton (z grup 57 i 58 t. c. przywoz.)".

2) Okólnik niniejszy należy stosować od dnia ogłoszenia.

p. o. Dyrektora Departamentu:
(—) Maksymowicz

401

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 maja 1938 r.

L. D. V. 13558/2/38

w sprawie potrącalności nieudokumentowanych wydatków na koszty podróży i reprezentację.

Wyciąg z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 10 stycznia 1938 r. L. Rej. 3328/35:

— — — — — — — — — — — — — —

W skardze na te orzeczenia zarzucił skarżący obrazę ust. 2 art. 63 oraz art. 70, 73, 6 i 17 ustawy o podatku dochodowym z tego powodu:

1) że władza nie kwestionowała braku związku gospodarczego między wydatkami na propagandę, „jednak żądała udowodnienia ich istotnego poniesienia" i nie liczyła się z faktem niemożliwości dostarczenia przez podatnika dowodów w formie „bezpośrednich pokwitowań odbioru pieniędzy" z uwagi na charakter wydatków, aczkolwiek art. 6 ustawy daje prawo strącania kosztów osiągnięcia przychodów przez udowodnienie merytoryczności wydatku;

2) że jeśli kwity wewnętrzne uznała władza za niewystarczający dowód, winna była wezwać płatnika ponownie do „wzmocnienia tego środka dowodowego, a w szczególności wykazania, jak się pobranymi z kasy kwotami w poszczególnym wypadku rozporządził".

Władza pozwana w odpowiedzi na skargę wnosi o jej oddalenie, jako nieuzasadnionej.

Najwyższy Trybunał Administracyjny rozważył, co następuje:

Po uchylającym pierwotnie orzeczeniu wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego, władza pozwana usunęła wytkniętą jej wadliwość postępowania i wezwała skarżącego do przedłożenia dowodów na poniesione wydatki na koszty podróży i reprezentacyjne, zaksięgowane przez skarżącego w kwotach zł 9.614 i zł 17.710.

Skarżący w odpowiedzi na wezwanie przedłożył zestawienie kwot, wypłaconych mu przez kasę jego przedsiębiorstwa, oraz wewnętrzne zlecenia do kasy przedsiębiorstwa na wypłatę każdej podniesionej kwoty, z zaznaczeniem na takim zleceniu wypłaty prawie we wszystkich wypadkach „für Kundenspesen".

W tych warunkach, kiedy ani w jednym nawet wypadku wypłat z kasy własnego przedsiębiorstwa, powtarzających się niemal codziennie, a dosięgających w poszczególnych wypadkach kilkuset nawet złotych, skarżący nie poparł bodaj jakąkolwiek specyfikacją, bliżej określającą rodzaj wydatków, składających się na poszczególne podjęcia kwot, a każdą określał ogólnikowo jako „Kundenspesen" tj. jako wydatki poniesione na klientów — trafnie uznała władza, że nie uczynił on zadość żądaniu wezwania i nie udowodnił poniesionych wydatków, że więc nie usprawiedliwił zaksięgowania tych osobistych podjęć gotówkowych z kasy, jako kosztów podróży czy reprezentacyjnych.

Nie może być bowiem dowodem poniesienia wydatków powtarzających się tylekroć razy do roku, przedłożenie pokwitowania globalnego, danego kasjerowi własnego przedsiębiorstwa przez podatnika na dowód wydatkowania sum, potrącalnych w myśl art. 6 ustawy, jeśli nawet bliżej nie określono i nie wyspecyfikowano poszczególnych pozycji wydatkowych.

Nie mając wskazanego ani jednego nazwiska klienta, ani też żadnej miejscowości dokąd rzekomo wyjeżdżał właściciel, władza zasadnie przyjęła, że zapisanych do ksiąg kwot, jako kosztów podróży czy reprezentacyjnych, skarżący nie poparł żadnym dowodem, usprawiedliwiającym dokonanie zapisu buchalteryjnego i uprawdopodobniającym sam fakt poniesienia wydatku.

Zarzut skargi, że o ile władza uznała pokwitowania właściciela, względnie zlecenia wewnętrzne wypłat poszczególnych za niedostateczne, winna była żądać dodatkowych mocniejszych dowodów, nie znajduje uzasadnienia w konkretnych okolicznościach i w stanie faktycznym sprawy. Żądanie bowiem władzy było jasno skonkretyzowane. Jeśli podatnik mimo to, nieskrępowany przez władzę co do rodzaju dowodu, żadnego wyjaśnienia nie dał dokąd wyjeżdżał, jakich odbiorców odwiedzał, ile w poszczególnej podróży koszta wyjazdu wynosiły, a więc żadnej okoliczności faktycznej nie wskazał, nie miała władza obowiązku ani żądania „wzmocnienia" dowodów ani też przesłuchiwania biegłego, tego ostatniego w szczególności dlatego, ponieważ chodziło o stwierdzenie konkretnych okoliczności faktycznych, a nie o wydanie opinii na podstawie zawartych w aktach danych.

Zarzut skargi, że notoryczność wydatku jest wystarczającą cechą, aby uznać wydatek za poniesiony, polega chyba na nieporozumieniu. Władza bowiem nie kwestionowała, aby wydatki na reklamę, podróże czy reprezentację nie były z istoty swej potrącalne; stanęła ona tylko na słusznym stanowisku, że poniesienie ich faktyczne w poszczególnych wypadkach winno być w wiarogodny sposób wykazane.

To, że władza w uzasadnieniu swego orzeczenia, wobec nieudowodnienia przez skarżącego w ogóle, ile i na jakie cele wydatkowano kwoty podniesione przez niego z kasy przedsiębiorstwa, doszła do konkluzji, że skarżący nie udowodnił związku gospodarczego między faktem podniesienia kwot z kasy przedsiębiorstwa a osiągnięciem dochodu, nie daje podstawy do podniesienia zarzutu w skardze, że władza nie kwestionowała uprzednio w postępowaniu odwoławczym braku związku gospodarczego. Skoro bowiem skarżący zapisał w księgach swych podniesione z kasy kwoty jako wydatek na podróże, czy reprezentację, to, skoro taki wydatek

z istoty swej ma cechy wydatku, stojącego w związku gospodarczym ze źródłem dochodu, nie miała władza potrzeby wówczas kwestionowania jego charakteru. Obecnie kiedy okazało się, że zapisy buchalteryjne do ksiąg wydatków nie zostały, mimo żądania władzy poparte dowodami, wniosek taki władzy, jako konkluzja wynikająca z nieudowodnienia wydatków, nie mógł być uznany przez Najwyższy Trybunał Administracyjny za powzięty czy to z obrazą prawa, czy też z naruszeniem form postępowania.

— — — — — — — — — — — — — —

Wszystkim izbom skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim urzędom Skarbowym

Ministerstwo Skarbu udziela do wiadomości.

Dyrektor Deepartamentu:
(—) *Dr. J. Lubowicki.*

402

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 maja 1938 r.

L. D. V. 11444/4/38

w sprawie ulg w państwowym podatku przemysłowym dla transakcyj mąką na Giełdzie Zbożowo-Towarowej w Wilnie.

Do
Izby Skarbowej
w Wilnie

Nawiązując do okólnika z dnia 7 maja 1937 r. L. D. V. 35998/4/37 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 13, poz. 420), Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu i Handlu oraz Ministerstwem Rolnictwa i Reform Rolnych ustala, iż minimalna transakcja giełdowa na Giełdzie Zbożowo-Towarowej i Lniarskiej w Wilnie, korzystająca z ulgi w podatku przemysłowym od obrotu, może wynosić **w 1938 roku w obrocie mąką 1200 kg.**

Wspomniana ulga może dotyczyć tylko tych transakcyj mąką, które poza tym odpowiadają wszystkim pozostałym warunkom, przewidzianym zarządzeniami Ministerstwa Skarbu w zakresie ulg w państwowym podatku przemysłowym od obrotu dla transakcyj giełdowych mąką.

— — — — — — — — — — — — — —

Do
wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych

Ministerstwo Skarbu udziela do wiadomości.

Dyrektor Deepartamentu:
(—) *Dr. J. Lubowicki.*

403

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 maja 1938 r.

L. D. V. 11355/5/38

w sprawie opłaty stemplowej od obligacyj niemieckiej państwowej pożyczki konwersyjnej.

Do
wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy), urzędów opłat stemplowych oraz tych urzędów skarbowych, którym jest poruczony wymiar opłat stemplowych.

Przeniesione do Polski obligacje niemieckiej państwowej pożyczki konwersyjnej (Anleiheablösungsschuld des Deutschen Reichs), o której jest mowa w komunikacie Ministerstwa Skarbu ogłoszonym w Nr 38 Monitora Polskiego z dnia 17 lutego 1937 r. (na str. 1), podlegają w zasadzie opłacie stemplowej w wysokości 0,5% w myśl art. 114 (ustęp przedostatni) u. o. s. Od obligacyj tych tylko w takim razie nie należy żądać opłaty stemplowej, jeżeli posiadacz obligacji udowodnił, że została przeniesiona do Polski przed dniem 1 stycznia 1927 r. (art. 79, ustęp drugi u. o. s.).

Obligacje, o których mowa, nie są wolne od opłaty na mocy art. 121 u. o. s. Warunkiem bowiem, od którego zależy zastosowanie art. 121 jest ustalenie:

a) że obligacja skonwertowana podlegała opłacie stemplowej,
b) że od obligacji skonwertowanej „należną opłatę uiszczono". Nie wystarcza więc okoliczność, że obligacja dawna nie podlegała opłacie stemplowej. Przez „należną opłatę" należy rozumieć opłatę, przewidzianą w polskiej ustawie o opłatach stemplowych z dnia 1 lipca 1926 r.

Ponieważ w jednym z podań, wniesionych w sprawie niniejszej do Ministerstwa Skarbu, zostało wyrażone zapatrywanie, iż obligacje, o których mowa, są wolne od opłaty stemplowej na mocy art. 77, punkt 5 u. o. s., więc Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje: W razie wypuszczenia obligacji przez instytucję emisyjną, mającą siedzibę w Polsce, każda obligacja podlega opłacie stemplowej w wysokości 0,5%, przewidzianej w art. 114 u. o. s. Jeśli następnie pierwszy nabywca takiej obligacji zbywa ją drogą sprzedaży lub zamiany, to należy się **dalsza** opłata stemplowa według zasad rozdziału trzynastego (art. 75 — 80 u. o. s.). Ta ostatnia opłata należy się również przy każdym zbyciu drogą sprzedaży lub zamiany. Wymienione dwie grupy opłat są zupełnie niezależne od siebie, z czego wynika, że przepis zwalniający od opłaty stemplowej, należącej do jednej

z tych dwóch grup, nie ma żadnego znaczenia dla grupy drugiej. O ile chodzi o obligacje wypuszczone za granicą odpowiednikiem opłaty, przewidzianej (co do wypuszczonych w Polsce) w art. 114, (ustęp 1 i 2) u. o. s., a płatnej przed wręczeniem obligacji pierwszemu nabywcy, jest opłata w wysokości 0,5% przewidziana w ustępie przedostatnim art. 114 (w związku z art. 110) płatna w ciągu trzech tygodni po otrzymaniu obligacji przez osobę, która jest pierwszym posiadaczem obligacji po przeniesieniu jej do Polski. Przepis zwalniający, zawarty w art. 77, punkt 5 u. o. s., ma zastosowanie również do obligacyj, wypuszczonych za granicą, lecz zwalnia on tylko od opłaty stemplowej, wiążącej się z zamianą obligacji skonwertowanej na obligację konwersyjną, nie zaś od opłaty, wiążącej się z przeniesieniem obligacji konwersyjnej do Polski.

Ministerstwo Skarbu, na podstawie art. 123 i 213 ordynacji podatkowej, zarządza, aby urzędy skarbowe, w razie przedstawienia im do wymiaru opłaty stemplowej obligacji niemieckiej państwowej pożyczki konwersyjnej (Anleiheablösugsschuld des Deutschen Reichs) wprawdzie po upływie terminu trzytygodniowego od otrzymania obligacji przez osobę, która była pierwszym jej posiadaczem po przeniesieniu do Polski, jednak przed dniem 1 stycznia 1939 r. wymierzały jedynie opłatę pojedyńczą bez podwyżki stemplowej.

Dyrektor Deepartamentu:
(—) *Dr. J. Lubowicki.*

404

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 maja 1938 r.

L. D. V. 5114/2/38

w sprawie ustalania dochodu na podstawie obrotu.

Wyciąg z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 10 grudnia 1937 r. L. Rej. 6154/35.

— — — — — — — — — — — — — — —

W zaskarżonym orzeczeniu władza zajęła stanowisko, że obroty przyjęte do wymiaru podatku przemysłowego nie są wiążące dla podatku dochodowego. W tym względzie należy jednak wskazać na wyrok z 18 listopada 1932 L. Rej. 781/30 (Zb. Nr 611/S), w którym Trybunał orzekł i uzasadnił, że w wypadku, gdy władza wymiarowa do spraw podatku dochodowego pomija ustalenia przyjęte dla tegoż podatnika i za ten sam okres podatkowy za podstawę wymiaru podatku przemysłowego, winna przytoczyć w akcie dane faktyczne, wyjaśniające to pominięcie, a to w celu umożliwienia kontroli Najwyższemu Trybunałowi Administracyjnemu. W wyroku tym więc Trybunał wypowiedział niedwuznacznie, że powinna w zasadzie istnieć łączność między podstawą wymiaru dla podatku przemysłowego, a podstawą dla wymiaru podatku dochodowego, jeśli podstawa ta opiera się na tych samych elementach, pochodzących z tego samego okresu czasu. To stanowisko Trybunału nie może doznać osłabienia pod rządem przepisów Ordynacji Podatkowej, kiedy z reguły jedna i ta sama władza orzeka w sprawach wymiaru i w sprawach odwołań od wymiaru podatku przemysłowego i dochodowego. Przeciwnie, wobec zachodzącej z reguły identyczności władz wymiarowych i odwoławczych łączność ta musi być tym istotniejsza, a to z uwagi na przewodnią zasadę, na której oparto Ordynację Podatkową, a mianowicie zasadę prawdy materialnej. Odstąpienie więc od ustaleń, dokonanych dla celów podatku przemysłowego za ten sam okres podatkowy, jest przy wymiarze podatku dochodowego pod rządem Ordynacji Podatkowej, w zasadzie niedopuszczalne.

— — — — — — — — — — — — — — —

Wszystkim izbom skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim urzędom skarbowym

udziela się do wiadomości i stosowania.

W związku z podanym wyrokiem N. T. A. Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że pod rządem Ordynacji Podatkowej ciąży na władzach skarbowych — w przypadku odstąpienia przy wymiarze podatku dochodowego od obrotu, ustalonego dla celów wymiaru podatku przemysłowego za ten sam okres — obowiązek wyczerpującego uzasadnienia takiego odstąpienia.

Z treści podanego wyroku N. T. A., a w szczególności z użycia słów „w zasadzie" wynika, że Najwyższy Trybunał Administracyjny dopuszcza wyjątki od reguły postawionej w omawianym wyroku.

Wyjątki te nie ograniczają się tylko do przypadków gdy wymiar podatku dochodowego oparto na kwocie obrotu wyższej od ustalonej prawomocnym wymiarem podatku przemysłowego od obrotu wskutek dokonania dodatkowego wymiaru tego podatku w myśl art. 98 O. P., ale dotyczą również przypadków, gdy władza wymiarowa nie wykorzystała będącego do jej dyspozycji konkretnego materiału znajdującego się w aktach podatku przemysłowego od obrotu a wskazującego, że przyjęty do wymiaru podatku przemysłowego obrót jest niższy aniżeli to wynika z tegoż materiału, a zatem gdy **nie** zachodzą później ujawnione konkretne okoliczności faktyczne, uzasadniające w myśl art. 98 O. P. dodatkowy wymiar podatku przemysłowego od obrotu.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr. J. Lubowicki.*

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Z MINISTERSTWA SKARBU:

Komunikat

o zaginięciu pokwitowań poborcy skarbowego.

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że dnia 25 kwietnia 1938 r. w okręgu Urzędu Skarbowego w Pułtusku skradziony został poborcy podatkowemu kwitariusz serii AC z 44 niezużytkowanymi pokwitowaniami od Nr 329557 do 329600, które niniejszym unieważnia się.

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

z dnia 9 czerwca 1938 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż	Kupno
		Złotych	
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg.	90,17	89,70
Dinary jugosłow. . . .	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn. .	1 Dol.	5,30	5,27½
Dolary kanadyjskie . . .	1 Dol.	5,23½	5,21
Floreny holenderskie . .	100 Fl.	294,24	292,50
Franki francuskie . . .	100 Fr.	14,86	14,56
Franki szwajcarskie . .	100 Fr.	121,40	120 60
Funty angielskie	1 Ł.	26,37	26,21
Funty palestyńskie . . .	1 Ł.	26,20	25,95
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie . . .	100 Gld.	100,25	99,75
Korony czecho-słow. .	100 K.	12,00	9,00
Korony duńskie . . .	100 K.	117,70	116,85
Korony estońskie . . .	100 K.	—	—
Korony norweskie . . .	100 K.	132,48	131,50
Korony szwedzkie . . .	100 K.	135,94	134,95
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie . . .	100 Lew.	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	22,90	22,00
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	11,64	11,25
Marki niemieckie .	100 Mk.	90,00	84,00
Pengö węgierskie . .	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie . . .	100 Pes.	—	—
Szylingi austriackie . .	100 Szyl.	—	—

WALUTY	Za	Transakcje	Sprzedaż	Kupno
		Złotych		
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam . . .	100 Fl.	293,50	294,24	292,76
Belgrad	100 Din.	—	—	
Berlin	100 Mk.	—	213,07	212,01
Bruksela	100 Blg.	89,95	90,17	89,73
Budapeszt	100 Png	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld	—	100,25	99,75
Helsinki	100 Mk.	—	11,64	11,58
Konstantynopol . .	1 Ł.	—	—	—
Kopenhaga . . .	100 K.	—	117,70	117,10
Londyn	1 Ł.	26,30	26,37	26,23
Madryt	100 Pes.	—		—
Mediolan	100 Lir.	—	28 04	27,90
Montreal	1 Dol.	—	5,25½	5,23
Nowy Jork . . .	1 Dol.	5,30¾	5,32	5,29½
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	5,31	5,32¼	5,29¾
Oslo	100 K.	132,15	132,48	131,82
Paryż	100 Fr.	14,76	14 86	14 66
Praga	100 K.	18,46	18,51	18,41
Ryga	100 Łat.	—	—	
Sofia	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm	100 K.	135,60	135,94	135,26
Tallin	100 K.	—	—	—
Tel-Aviv	1 Ł	—	26,37	26,23
Wiedeń	100 Szyl	—	—	—
Zurych	100 Fr.	121,10	121,40	120,80
c) MONETY:				
2. Srebro:				
Marki niemieckie	100 Mk.	—	110,00	104,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 zł.